

lade Embedet efter kort Tids Forløb. Men da det nuværende højtærede Ministerium paa visse Omraader er gaaet i Spidsen for det, man kalder demokratiske Fremskridt, for Eksempel ved Uniformernes Afskaffelse, og ved, at man har givet Afkald paa Ekscellencetitelen, vil jeg sige, at disse Reformere kunne i og for sig være gode nok, og jeg har intet som helst imod, at det nuværende Ministerium har taget det Standpunkt til disse Sager, som det har gjort, men da det ikke har nogen Interesse for Statskassen — den her reformerede Tilstand har aldrig, saa vidt jeg ved, foraaarsaget, at der gik Penge ud af Statskassen —, medens derimod Ministerpensionerne fremtidig kunne blive Grund til, at der gaar ret antagelige Summer ud af Statskassen, vil jeg haabe, at det nuværende højtærede Ministerium ogsaa paa dette Omraade vil gaa i Spidsen og, hvis det en Gang gaar af — og det gør det rimeligvis nok, for efter de Udtalelser, der ere faldne fra den højtærede Finansminister, er der ingen Tvivl om, at han for sit personlige Vedkommende mener, at Herligheden varer ikke saa længe —, ikke vil tage mere i Pension, end der efter Loven tilkommer det.

Det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) bragte Spørgsmaalet om Lønningslovene ind i Debatten. Under Behandlingen af Finansloven er der en pasant af visse Medlemmer talt om de i 1907 vedtagne Lønningslove, men det ærede Medlem fra Kellerup kom nærmere ind paa denne Sag og øvede en haard Kritik overfor det Flertal i dette Ting, som i 1908 vedtog de nugældende Lønningslove for de fire civile Etater. Det ærede Medlem klagede over, at denne Reform var for dyr, han mente — og jeg tror ogsaa, at det med en vis Ret kan siges fra hans Side —, at man ude i Landet ikke var begejstret over, at Regeringen og Rigsdagen i 1907 gik til denne væsentlige Forhøjelse af Embedsmændenes og Funktionærernes Lønninger. Jeg vil i den Anledning gøre et Par Bemærkninger. Under det Arbejde, der fra selve Embedsmændenes og Funktionærernes Side i 1907 blev gjort for at tilvejebringe Lønningslove, der vare tidssvarende, fik jeg, der deltog i disse Forhandlinger med

Folketingets Lønningsudvalg og med enkelte Politikere paa Rigsdagen, nøje Indblik i, hvorledes Sagerne den Gang stod. Jeg maa sige, at naar der i 1907 forelaa Nødstilstande, hvad der faktisk gjorde, indenfor Embedsmændenes og Statsfunktionærernes Klasse, skyldtes dette efter min Mening i allerhøjeste Grad den Maade, hvorpaa man tidligere havde givet Lønningslove, idet der aldrig havde været Tale om en samlet Lønningsreform, man var altid i saa Henseende gaaet stykkevis til Værks, og man var altid bleven staaende paa Halvvejen. Det ene Aar fik een Etat en Lønningslov, som i Almindelighed ikke var tilfredsstillende, saa gik der et Par Aar, og saa blev man enig om at forbedre Lønningsloven for en anden Etat. Jeg delte derfor ganske den Opfattelse, som næredes af den daværende Ordfører (Blem), at skulde man nu gaa til en Reform af Lønningslovene, maatte Spørgsmaalet løses saaledes, at det ikke kom igen i en længere Aarrække, og vilde man opnaa det, var der ikke andet at gøre end at gaa rationelt til Værks og sørge for paa een Gang at gennemføre ensartede Lønningslove for de fire civile Etater. Da de Lønninger, som de vedkommende Embedsmænd og Funktionærer havde levet under i adskillige Aar, havde været meget for lave — og de fleste, som kunne se Tingen fra den Side, hvorfra den bør ses, ville indrømme, at saaledes forholdt det sig, og ikke mindst for de laveststillede, ja, disse vare saaledes stillede, at de ikke uden i høj Grad at stifte Gæld kunde leve af deres Lønninger —, maatte man gaa ud fra, at naar en Reform paa dette Omraade skulde gennemføres, maatte den koste Penge og ikke faa Penge. Nu sagde det ærede Medlem fra Kellerup, saa vidt jeg husker, at denne Reform havde kostet 8 Mill. Kr., men det er ikke rigtigt. Den kostede, efter hvad jeg ved, 7 Mill. Men man maa huske paa, at samtidig med, at man gennemførte den, strøg man Tantiemen ved Jernbanerne, og paa det Omraade sparedes der et Beløb af 1½ Mill. Kr. Naar man derfor skal tale om, hvilke Udgifter disse Lønningslove have medført for Statskassen, kan man ikke sætte dem højere end til 5½ Mill. Kr. Tænker man paa, hvor mange Mennesker